

Prisen paa de kostbareste og derpaa tøfle af med den Besked, at han skulde „lade høre fra sig“.

Eftermiddagen tilbragte Højbaadsmanden hjemme i sin Dagligstue ... „Salen“, som den kaldtes paa Nybodersproget ... et kahytliggende, lavloftet Rum med en Række smaa Vinduesfag ud mod Gaden. Her sad han i Skjorteærmer og med Kalot paa Hovedet ved et af Vinduerne og iagttog de Skarer af halvtamme Krager ude fra Grønningen, som enten sad og gav Hals ovre paa Genbohusrækkens Tagryg eller krigedes nede paa Stenbroen omkring Skarnbøtterne, der endnu paa den Tid af Dagen stod opstillet udenfor alle Dørene i den stille og tomme Gade. Af og til kunde der trække ligesom en Hinde over hans falmede Øjne, Hovedet sank da langsomt ned mod Brystet, og Munden rundede sig.

„Nu sidder du igen og koger Ærter, lille Fa'er,“ sagde da hans Kone og hentydede hermed til en egenartet Brummen, som Højbaadsmanden gav fra sig, naar Søvnen var ved at overmande ham. *Hun* havde sin faste Eftermiddagsplads paa en lav Stol henne ved Kakkellovnen, hvor hun sad og strikkede, idet hun samtidig læste i en laset Roman, som hun havde liggende foran sig paa Knæet, og hvis Blade hun vendte med sin Albu for ikke at afbryde Strikningen. Inde i Gaardværelset ved Siden af, hvortil Døren stod aaben, sad gerne en ung, lyshaaret Pige, Plejedatteren Trine, og syede. I Vinduet derinde stod et Bur med en Kanariefugl, der hoppede paa sine Pinde.

Madam Olufsen var næsten lige saa høj som sin Mand, havde dertil en Bygning som en Hestgardist, ja endog en Antydning af en graa Moustache paa Overlæben. Naar hun om Formiddagen gik omkring i sin storblomstrede Nattrøje og med sine Avispapirs-Papilloter, var hun ikke indtagende; men naar hun efter Middag havde faaet Snørliv paa og sin sorte Merinos Kjole og havde skjult sin halvskaldede Isse under en baandbesat Kappe, foran hvilken de nu omhyggeligt ordnede Tindingekrøller præsenterede sig næsten koket mod de ikke helt afblomstrede Kinder, kunde man meget godt forstaa, hvad der fortæltes i Nyboder om hendes for-dums Herlighed.

Det havde i det hele været et smukt Par, hun og Højbaadsmanden. Det havde ogsaa været et lykkeligt Par. Havde maa-ske Højbaadsmanden ikke altid holdt sig alle Lovens Bud